

Arrest

nr. 293 385 van 28 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in oktober 2016 België binnen met een internationaal paspoort en verzoekt op 6 februari 2023 om internationale bescherming. Op 28 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 43-jarige Egyptenaar die het koptische geloof aanhangt. U bent geboren in de wijk El-Zawya El-Hamraa wijk van Caïro, alwaar u van uw geboorte tot uw vertrek verbleef. Uw vader overleed eind februari 2023. Uw moeder woont in uw ouderlijk huis te Caïro, ook uw drie zussen wonen in Caïro. U studeerde tot en met het zesde middelbaar en werkte daarna onder meer voor het telecombedrijf Etisalat en bij een bouwbedrijf.

U vertrok eind 2009 uit Egypte vanwege uw huwelijk met de Roemeense G. (...) in 2009. U woonde anderhalf jaar met haar in Roemenië, woonde vervolgens zo'n vier maanden in het Zwitserse Genève en reisde vervolgens door naar België, waar jullie in 2011 aankwamen. U reisde tussen België en Roemenië teneinde uw schoonfamilie te bezoeken en diende in 2014 en in 2015 twee keer vruchteloos een aanvraag tot gezinshereniging in. U beschikte uiteindelijk vanaf maart 2016 via uw echtgenote over een Belgische verblijfskaart voor familieleden van burgers van de Europese Unie. Uw verblijfsrecht via deze kaart werd in oktober 2017 beëindigd daar uw echtgenotes verblijfsrecht werd ingetrokken. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV; de Raad), maar uw beroep werd verworpen. Jullie scheidden nadien. U diende vervolgens in 2019 en 2020 bij de Dienst Veemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag om humanitaire regularisatie ('9bis') in, hetgeen beide keren werd afgewezen. U ging twee keer in beroep tegen deze beslissingen bij de RvV, maar beide beroepen werden door de Raad verworpen. Intussen leerde u eind oktober 2021 in België een andere vrouw kennen, de Poolse Monika. Op 20 december 2022 diende u een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ('19ter'). Op 25 januari 2023 werd u in het kader hiervan bij een woonstcontrole van de lokale (politie)autoriteiten evenwel aangehouden en werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met vasthouding met het oog op verwijdering, daar u illegaal in België verbleef. U werd overgebracht naar een gesloten centrum. Op 5 februari 2023 stond uw repatriëring naar Egypte gepland, maar deze werd afgelast omdat u in de kantoren van de luchtvaartpolitie zich tegen het vertrek verzette. Op 6 februari 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in te België.

Volgens uw verklaringen ontstonden uw problemen toen u in oktober 2016 gedurende twee weken terugkeerde naar Caïro om uw familieleden te bezoeken. U sprak ook af met enkele studiegenoten. Aan uw studiegenoten vroeg u naar S. (...), jullie islamitische klasgenote op wie u destijds een oogje had. Een van uw vrienden had nog contact met haar en u vroeg hem om haar nummer. U nodigde S. (...) – intussen getrouwd en moeder van een kind – uit om iets te drinken in een restaurant. Zij ging hierop in en daarna deden jullie een uitstap naar de piramides van Gizeh. Vervolgens kwam zij naar uw appartement en hadden jullie seksueel contact. Twee dagen later, op 11 oktober 2016, kwam u bij het verlaten van uw appartement haar broer A. (...) tegen. Even verderop stonden twee mannen met lange baarden. A. (...) sloeg u hard met een stok en toen u trachtte weg te vluchten, stak hij met een mes in uw rechterbeen en buik. Op het tumult kwamen wijkbewoners af, alsook de politie. U werd samen met A. (...) verhoord door de politie en uw verklaringen werden genoteerd. In het opgestelde proces-verbaal werd genoteerd dat u S. (...) zou hebben gedwongen tot seks. Nadat uw verklaringen werden genoteerd, werd u naar het ziekenhuis gebracht omwille van uw verwondingen. U vluchtte evenwel uit het ziekenhuis en ging naar uw vriend Y. (...) in Alexandrië. U bleef bij Y. (...) tot uw reeds geplande vertrek uit Egypte. U reisde vervolgens probleemloos, legaal en met uw eigen paspoort via de internationale luchthaven van Caïro op 14 of 15 oktober 2016 terug naar België.

U verklaart bij terugkeer naar Egypte omwille van uw relatie niet alleen wraak van de broer en familie van S. (...) te vrezen, maar ook een islamitische groepering te vrezen. Nog vreest u door zo'n groepering te worden gedwongen u te bekeren tot de islam. Ook sluit u niet uit dat de Egyptische autoriteiten u zouden zoeken omwille van de vermeende verkrachting van S. (...).

Daarnaast vreest u in Egypte problemen te kennen omdat u koptisch christen bent.

Nog wijst u op uw lange verblijf in Europa en België, geeft u aan dat u hier werkt en vrienden heeft en wijst u erop dat u in België een vriendin heeft met wie u zou willen trouwen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Egyptisch paspoort, uitgegeven op 30 september 2021; uw verblijfskaart van België, uitgegeven op 17 mei 2016; en uw Roemeense verblijfskaart, uitgegeven op 23 juni 2012.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo werd uw verblijfsrecht in België reeds in oktober 2017 beëindigd daar uw echtgenotes verblijfsrecht werd ingetrokken en werd uw beroep hiertegen door de Raad verworpen, maar u verzocht daarna niet om internationale bescherming. In tegendeel, u diende in 2019 en in 2020 bij de DVZ tot twee keer toe een aanvraag om humanitaire regularisatie ('9bis') in, hetgeen beide keren werd afgewezen en ook twee keer door de Raad werd verworpen in het door u gestelde beroep. U verzocht ook daarna niet om internationale bescherming. Bovendien werd er in de documenten inzake uw regularisatieaanvraag geen gewag gemaakt van elementen waren die een terugkeer naar uw thuisland in de weg kunnen staan. Op 20 december 2022 diende u vervolgens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ('19ter'), maar geen verzoek om internationale bescherming. Op 25 januari 2023 werd u voorts een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met vasthouding met het oog op verwijdering. U werd aangehouden en in hechtenis genomen. Op 5 februari 2023 ging uw geplande repatriëring naar Egypte niet door. U diende vervolgens op 6 februari 2023 – jaren na uw aankomst in België en ook jaren nadat u problemen in Egypte zou hebben gekend — een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, en dat allicht enkel om een naderende repatriëring te vrijdelen. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over de problemen die u in 2016 in Egypte zou hebben meegemaakt niet aannemelijk. Vooreerst lopen uw verklaringen over hoe u in contact kwam met S. (...) uiteen. Zo verklaart u initieel dat u in 2016 per toeval uw oud-medestudente tegenkwam (CGVS, p. 9), daarna verklaart u dat u bij terugkeer een paar medestudenten van vroeger contacteerde en dat zij ook aanwezig was in dat groepje (CGVS, p. 12) en vervolgens legt u uit dat u via uw vriend Y. (...) haar nummer verkreeg (CGVS, p. 13). Dat u nu weer beweert haar toevallig te zijn tegengekomen, dan weer dat u haar telefoonnummer via een vriend ontfutselde en haar zelf benaderde, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds in het gedrang komt.

Bovendien stelt u weliswaar dat u S. (...) tot drie keer toe ontmoette en dat jullie telkens babbelden (CGVS, pp. 12, 13, 15), maar weet u weinig te vertellen over S. (...). Wanneer u daadwerkelijk na jaren opnieuw contact zou hebben gezocht en gekregen met S. (...), is het immers redelijkerwijs aannemelijk dat jullie van elkaar zouden willen weten hoe het jullie in het leven is vergaan. Gevraagd of S. (...) na jullie middelbare schoolcarrière verder studeerde, denkt u dat zij dat niet deed (CGVS, p. 13). Hoe haar echtgenoot heette, of hij een bekende of onbekende van de familie was en of zij uit eigen keuze met hem trouwde, weet u evenmin (CGVS, pp. 13-14). De leeftijd en naam van haar kind weet u evenmin (CGVS, p. 13) en ook de job van haar vader heeft u geen weet (CGVS, p. 14). Dat u zo weinig over het actuele leven van S. (...) kan vertellen en zelfs op vragen over basale familiale gegevens van haar het antwoord niet weet, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over jullie relatie en verschillende private ontmoetingen.

Nog dient te opgemerkt dat uw verklaringen over de omstandigheden van uw relatie in de Egyptische context over de gehele lijn niet aannemelijk zijn. Zo is het zeer merkwaardig dat u verklaart dat u

meermaals met S. (...) kon afspreken zonder dat er iemand anders bij was, dat zij na slechts twee afspraken ermee instemde om u alleen in uw appartement te ontmoeten, seksuele betrekking met u had terwijl een langdurige relatie geen optie was en dat jullie dit alles zonder bijzondere veiligheidsmaatregelen ondernamen (CGVS, pp. 13-15). Volgens de traditionele gewoontes en gebruiken in de conservatieve patriarchale Egyptische samenleving bestaat er immers een strikte scheiding tussen het leven van mannen en vrouwen buiten de eigen familiekring. De bewegingsvrijheid van een (moslim)vrouw is – ook in een grootstedelijke contact zoals Caïro – doorgaans zeer beperkt en wordt met het oog op de eer van de vrouw zelf en in het bijzonder van haar familie streng gecontroleerd door de (doorgaans mannelijke) familieleden en wijkagenten of dorpingen. In de Egyptische maatschappij komen vrouwen, gehuwd of ongehuwd, dan ook buiten een werk- of studiegerelateerde context amper in contact met mannen van buiten de familie. Verder is het allerm minst aannemelijk dat een vrouw het risico zou lopen de eer van haarzelf en in het bijzonder van haar familie op deze manier op het spel te zetten. Immers, zelfs bij de geringste geruchten en in elke fase van een relatie kan een vrouw worden verdacht van het plegen van 'zina' of overspel/ongeoorloofde relaties, hetgeen wordt beschouwd als een grote zonde binnen de islamitische sharia wetgeving. Een vrouw die 'zina' pleegt of hier slechts van verdacht wordt, kan hiervoor ernstig worden gestraft tot zelfs de dood aan toe. Uw verklaring dat het desalniettemin niet abnormaal is om in Egypte als man en vrouw af te spreken als je elkaar van vroeger kent (CGVS, p. 13) en dat u er zeker van was dat niemand jullie op jullie uitstapjes of in/bij het appartement zou zien (CGVS, p. 15), is geen afdoende verklaring voor het feit dat u meermaals met haar heeft afgesproken en zelfs intiem met haar zou zijn geweest, zonder enige maatregel om jullie relatie te trachten te verbergen. Gelet op het feit dat u verbleef in een land waar de sociale controle bovendien zeer groot is en waar culturele tradities hoog in het vaandel worden gedragen, is het dan ook niet geloofwaardig dat u binnen een korte periode meerdere malen (dergelijk intensief) contact kon hebben met S. (...).

Voorts heeft u na de door u voorgestelde feiten geen idee hoe het met S. (...) is vergaan en waar zij momenteel zou verblijven (CGVS, p. 11), en dat terwijl u wel contact heeft met uw familieleden die nog op dezelfde plaats wonen en die u daarover zouden kunnen informeren (CGVS, pp. 4-5). Uw volledige desinteresse in het lot van de vrouw waar u reeds vanaf uw jeugd gevoelens voor zou hebben gehad (CGVS, p. 16) en die met haar overspel ernstige risico's voor zichzelf zou hebben genomen, illustreert eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dit alles leidt ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden relatie met S. (...). Hierdoor kan er aan de door u voorgestelde problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid evenmin geloof worden gehecht. Los daarvan zijn er andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ondermijnen.

Ten eerste komen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ. Zo werd bij de DVZ neergepend dat u samen met S. (...) 's broer A. (...) naar de politie bent gegaan (Vragenlijst CGVS door DVZ, 9 februari 2023, vraag 5). In uw vrij relaas op het CGVS verklaarde u dat A. (...) nadat hij u had aangevallen, samen met zijn twee vrienden op de vlucht sloeg (CGVS, p. 10). Hij zou echter ook wel verklaringen hebben afgelegd bij de politie (CGVS, p. 10). Later in uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat A. (...) samen met u werd opgepakt, terwijl zijn twee vrienden gevlucht waren (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw vroegere verklaring dat A. (...) en zijn twee vrienden gevlucht waren, zegt u simpelweg dat haar broer [A. (...)] niet gevlucht was (CGVS, p. 16), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat u geen eenduidige versie van de feiten die u zou hebben meegemaakt kan vertellen, en dat u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaart, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op de helling komt te staan.

Voorts slaagt u er niet in om de twee mannen die A. (...) zouden hebben vergezeld daadwerkelijk aan A. (...) te linken. U legt uit dat er twee mannen met lange, islamitisch-geïnspireerde baarden verderop op straat stonden toen A. (...) u bij het buitengaan van uw appartementsblok aanviel (CGVS, pp. 9-10). Later in uw verklaringen stelt u dat de mannen op maximaal twee meter van A. (...) tegen een auto leunden (CGVS, p. 16). De mannen deden of zeiden evenwel niets tegen u (CGVS, p. 16). Nergens uit uw verklaringen kan echter een verband tussen de twee mannen en A. (...) worden afgeleid. Ook het door u gesuggereerde verband tussen A. (...) en een islamitische groepering blijft slechts beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers zelf geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. U stelt louter dat er zeker een verband is tussen A. (...) en S. (...) 's familie en de islamitische groepering, maar kan dit niet concretiseren. U stelt immers enkel dat S. (...) 's familie – en dus ook haar broer A. (...) – moslims zijn en dat alle Egyptische moslims sympathie hebben voor islamitische groeperingen (CGVS, p. 19). Dit wel erg algemeen antwoord volstaat

geenszins om een band tussen S. (...)’s familie en een islamitische groepering aan te tonen. Ook deze verklaringen kunnen bijgevolg niet zomaar voor waar worden aangenomen. Ook legt u uit dat u dermate gewond was geraakt aan de linkerkant van uw buik en aan uw rechterbeen dat u vanuit het politiebureau naar het ziekenhuis moest worden gebracht omdat u bijna was flauwgevallen (CGVS, p. 10). U legt echter geen documenten voor over uw ziekenhuisverblijf noch over uw verwondingen of littekens. Hiernaar gevraagd, zegt u simpelweg dat u geen medische stukken hebt (CGVS, p. 8), zonder evenwel enige verklaring toe te voegen die het ontbreken van dergelijke documenten kan verklaren. Dit nalaten documenten neer te leggen, terwijl redelijkerwijze wel verwacht kan worden dat u ziekenhuisstukken heeft, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond aan te reiken, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenis.

Voorts sluit u naar eigen zeggen niet uit dat de Egyptische autoriteiten u zouden zoeken omwille van de vermeende verkrachting van S. (...) (CGVS, p. 12). Er zijn echter geen indicaties dat u daadwerkelijk van dergelijk feit wordt beschuldigd door de Egyptische autoriteiten en dat u als gevolg daarvan zou worden gezocht. Zo werd u gevraagd naar het opgestelde proces verbaal en de daaropvolgende procedure van het onderzoek en proces tegen u, maar blijkt u er schijnbaar weinig kennis over en interesse in te hebben. U geeft immers zelf aan dat u niet weet of er een veroordeling werd uitgesproken tegen u en toont u geen intrinsieke motivatie om zich hier meer over te informeren (CGVS, p. 12), hetgeen opmerkelijk is daar u zich wel beroept op een vrees hieromtrent bij terugkeer naar Egypte. Voorts legt u geen enkel document voor inzake een mogelijk onderzoek, proces en veroordeling. U zegt dat het moeilijk is om hierover documenten te bekomen (CGVS, pp. 8, 17). Redelijkerwijs kan er evenwel vanuit worden gegaan dat een onderzoek, proces en veroordeling gepaard gaat met diverse documenten. Dat u hierover niet alleen niets kan vertellen maar ook niets kan voorleggen, leidt ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent en uw voorgehouden vrees bijgevolg een blote bewering blijkt. Bovendien wijzen uw verklaringen dat u het overheidsziekenhuis waarin u zou zijn behandeld voor uw verwondingen zomaar kon verlaten daar er geen bewaking aanwezig was (CGVS, p. 17), het feit dat u het land probleemloos op legale wijze en met uw eigen documenten kon verlaten in 2016 (CGVS, p. 7) en dat u daarna zonder problemen een nieuw paspoort kon aanvragen op de Egyptische ambassade in 2021 (CGVS, p. 9) er evenmin op dat u in uw thuisland zou worden gezocht voor de door u voorgehouden zedenfeiten. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom op losse schroeven te staan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een relatie had met S. (...), en evenmin dat u om die redenen problemen zou hebben gekend. Deze elementen vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Daarnaast wijst u erop dat u in België een (legaal verblijvende) vriendin heeft met wie u zou willen trouwen en een leven zou willen uitbouwen in België (CGVS, pp. 3, 19). Het loutere feit dat u een partner stelt te zijn van een persoon met de legaal verblijf in België, heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw huwelijksband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Voorts wijst u op uw lange verblijf in Europa/België en geeft u aan dat u hier (legaal) werk heeft (had) en vrienden heeft (CGVS, pp. 6, 10, 19). Uit uw verklaringen blijkt hierover echter geenszins dat u zich, omwille van uw werk en uw vrienden in België, noch om andere redenen, niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Egyptische gewoontes, en dat u bij een terugkeer naar Egypte daar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U haalt geen elementen aan in dit verband (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte worden afgeleid.

Nog vreest u in het algemeen de islamitische groepering van Egypte (ook: de Moslimbroeders), die volgens uw verklaringen de eigenlijke macht in Egypte hebben (CGVS, p. 11). U geeft aan dat deze (islamitische) groepering(en) kerken in brand steken en/of aanvallen, christelijke meisjes ontvoeren, christenen gedwongen bekeren en kopten vermoorden (CGVS, p. 11). U vreest evenwel niemand specifiek binnen de islamitische groepering noch binnen de algemene waaier aan islamitische groeperingen (CGVS, p. 11) en heeft geen concrete incidenten meegemaakt omwille van uw geloof, behalve het gevoel dat u scheef werd bekeken als u naar de kerk ging (CGVS, p. 11). Scheef bekeken worden is echter onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

U geeft aan de islamitische groeperingen te vrezen omdat zij christenen zouden haten en voegt hieraan toe dat alle moslims in Egypte sympathie hebben voor deze islamitische groeperingen (CGVS, pp. 18-19). Nog stelt u dat moslims in Egypte geen band willen hebben met christenen, niet met hen willen spreken of eten en dat zij christenen als onrein beschouwen (CGVS, p. 14). Ook maakt u gewag van aanvallen, ontvoeringen en gedwongen bekeringen en vreest u dat u of uw familieleden dit ook zou kunnen overkomen (CGVS, pp. 11, 19). U laat het na uw vrees verder te concretiseren. U kende in Egypte geen specifieke problemen omwille van uw geloof en voelde zich enkel scheef bekeken en bedreigd wanneer u naar de kerk ging (CGVS, p. 11). Scheef bekeken worden is echter onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het

lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Betreffende uw Egyptisch paspoort, uw vervallen Belgische verblijfskaart en uw vervallen Roemeense verblijfskaart dient immers te worden opgemerkt dat ze hoogstens een indicatie geven van uw identiteit, nationaliteit, herkomst en verblijfshistoriek. Voorts kan uit deze documenten geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten waartoe u gedwongen werd uw vaderland te verlaten, noch tot de feiten die u zouden beletten terug te keren naar uw land van herkomst.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na het citeren van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en het geven van een korte toelichting bij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Hij haalt aan dat hij vreest om in Egypte vervolgd te worden omwille van zijn christelijk geloof en meent dat zijn vrees om de volgende redenen gegrond is:

"- M.b.t. het subjectief element van een "gegronde" vrees: verzoeker heeft tijdens zijn opsluiting in het gesloten centrum te Steenokkerzeel zich verzet tegen de pogingen die daar werden ondernomen om hem te repatriëren. Dit ging dusdanig ver dat hij in hongerstaking is gegaan voor een periode van tien dagen waarin hij noch at noch dronk. Als gevolg hiervan heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de instructies verleend aan de directie van het gesloten centrum te Steenokkerzeel om verzoeker vrij te laten. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn vrees om vervolgd te worden in zijn land van herkomst zodanig ernstig, reëel en gegrond is dat hij genoodzaakt was om deze uiterste drastische maatregel van hongerstaking te nemen.

- M.b.t. het objectief element van een "gegronde" vrees: de algemene toestand in Egypte getuigt van hoge spanningen tussen de religieuze groeperingen (vooral Moslims en Christenen) die leiden tot conflicten met geweld als gevolg hiervan. Verweerder heeft nagelaten om te onderzoeken wat de reële toestand is van de familie, vrienden en kennissen van verzoeker in Egypte. Het feit dat verzoeker geen asielaanvraag heeft sinds zijn aankomst in het rijk in 2017 betekent absoluut niet dat verzoeker geen gegronde vrees tot vervolging heeft in zijn land van herkomst."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Egypte, te vrezen voor de wraak van A. omdat hij met diens zus S. seksueel contact zou hebben gehad. A. zou hem met een stok hebben geslagen en met een mes hebben gestoken. Hij haalt ook aan dat de Egyptische autoriteiten hem omwille van de vermeende verkrachting van S. zouden kunnen zoeken. Daarnaast stelt hij te vrezen dat een islamitische groepering hem zou dwingen om zich te bekeren tot de islam. Ten slotte vreest hij in Egypte problemen te zullen kennen omdat hij een koptisch christen is. Hij wijst ook nog op zijn lange verblijf in Europa en België en op zijn werk, vrienden en vriendin in België.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, omdat (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een relatie had met S. en evenmin dat hij om die redenen problemen zou hebben gekend, omdat (iii) het loutere feit dat hij een partner stelt te zijn van een persoon met legaal verblijf in België geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar hij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van zijn huwelijksband een gegronde vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde zou bestaan, omdat (iv) uit zijn verklaringen over zijn lange verblijf in Europa en België geenszins blijkt dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Egyptische gewoontes en dat hij bij een terugkeer naar Egypte daar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, omdat (v) hij niemand specifiek vreest binnen de islamitische groepering, noch binnen de algemene waaier aan islamitische groeperingen, en hij geen concrete incidenten heeft meegemaakt omwille van zijn geloof, behalve het gevoel dat hij scheef werd bekeken als hij naar de kerk ging, wat onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, omdat (vi) er niet gesteld kan worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en hij nalaat zijn vrees verder te concretiseren, en omdat (vii) de door hem voorgelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen dat hij vreest om in Egypte vervolgd te worden omwille van zijn christelijk geloof, tot het stellen dat er in Egypte hoge spanningen zijn tussen moslims en christenen en tot het poneren dat hij zich verzet heeft tegen een repatriëring en daarbij in hongerstaking is gegaan, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris tevens niet te hebben onderzocht wat de reële toestand is van zijn familie, vrienden en kennissen in Egypte, doch hij laat na te concretiseren wat de adjunct-commissaris daarbij had moeten onderzoeken en op welke wijze dit onderzoek zou kunnen leiden tot de vaststelling dat hij een nood aan internationale bescherming heeft. Een dergelijk summier en vaag betoog kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, laat staan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker nog aanvoert dat het feit dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend sinds zijn aankomst in het rijk in 2017 absoluut niet betekent dat hij geen gegronde vrees tot vervolging heeft in zijn land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat het gegeven dat verzoeker pas na ruim vijf jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen een contra-indicatie vormt voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Daarnaast moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en niet het loutere gegeven dat verzoeker laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde – en in de bestreden beslissing uitgewerkte – gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Egypte.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Egypte zou hebben gekend.

2.3.2.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN